

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 4

FREDAG 15. FEBRUAR 1929

1. ARGANG

MARKENE ER HVITE TIL HØST

Mens jeg en aften bøiet mine kne i bønn til Gud, kom han så forunderlig nær min sjel. Han lot mig i et syn se en stor åker og da jeg lot blikket streife utover dette veldige areal, kom Herrens ord med stor kraft til mitt hjerte: «Oplyst eders øine og se, markene er hvite til høst».

Spredd utover den veldige åker så jeg en stor skare høstfolk. En del av dem hadde allerede ved åkerens utkanter begynt arbeidet med innhøstningen, og adskillig kornbånd var bundet. Men overveldet av dagens hete hadde de nu lagt sig til å hvile med kornbåndene som hodeputer. I det samme syntes jeg å høre noen arbeidere lenger borte på åkeren rope om hjelp. De sovende arbeidere våknet ved nødrøpene, men de bare vent seg om på den annen side og sov videre. Da hvisket Ånden til mig: «Disse har vært gode arbeidere, men har tapt sin første kjærlighet».

Atter så jeg en annen skare. Denne arbeidet flittig og iherdig, men det var ikke vanskelig å se, at arbeidet aldeles oversteget deres krefter. Og etter hørte jeg Åndens røst: «Disse har glemt å blicke på Herren i den øvre Sal, for der lå motta kraften fra oven». Og jeg kjente at disse ord uttaltes med dyp smerte.

Mitt blikk førtes videre, og jeg så ennu en stor skare høstfolk. Men disse var forskjellige fra de andre jeg hadde sett. Deres ljær blinket i solskinet og nek etter nek blev bundet under sang og lov. De var tydelig fylt av tanken om å få alle de modne aks på den store åker berget inn. «Høsten er stor, men arbeiderne få», gjentok de stadig med bedrøvede hjerter. Og jeg hørte dem rope til de sovende høstfolk om å komme dem tilhjelp.

Jeg så videre hvor store deler av åkeren bar modent korn, men nettop på disse plasser fantes ikke en eneste arbeider. Ved dette syn fyltes mitt hjerte med dyp sorg, og jeg hørte Åndens sukk: «Hvem skal jeg sende? Hvem skal jeg sende? — Hvem vil berge inn sæden?»

I det samme skiftet bildet. Gud ga mig et nytt syn:

Jeg blev ført inn i et stort mørke. Med ett så jeg fremfor mig hester, ryttere og sverd, som blinket. Blodet fløt i strømmen og menneskene drepte hverandre uten skånsel. Jeg undredes på hvad dette skulde bety. Og i det samme hvisket Ånden: «Dette er den store trengsels».

Og nu forstod jeg alt: Høsttiden er snart slutt. Hvad som ennu kan berges inn i Guds store lade, må berges inn snarest, i den store trengsels kolde tid er nær.

Den som vil vinne sjelen for Gud, må gjøre det idag. Tiden er kort. Herren kommer snart!

Eft. Sanningevitnet.

Mindre strid om Ånden — mere bønn om Ånden.

I det svenske blad «Ett Guds ingripande» leses følgende ro-
lige og nøkterne artikkel, som også bærer bud til vårt land. Vi hitsetter bl. a.:

Neppe noen sinne har spørsmålet om den Hellig Ånd vært så brennende som i våre dager. Det er så mange anskuelsener og meninger som brytes, og som hver især gjerne vil ha retten på sin side.

En del troende mener, at Gud kun på pinsedag døpte med sin Ånd, og at denne Åndsåpning senere gjentas, og at det derfor er nytteløst at lengselsfulle sjeler idag ber om en dåp med Ånden. Andre igjen mener at Åndsåpning og gjenfødsel er det samme, og altså skjer samtidig. Atter andre forkynner med nidkjærhet og varme at Åndsåpen er en oplevelse, forskjellig fra gjenfødselen, en velsignelse som hver eneste kristen må kjempe sig frem til.

Alle disse tre innbyrdes forskjellige oppfatninger ansees hver for sig å være på sannhetens side, og hver forsvarer sin overbevisning ut fra forskjellige skriftsteder. Det er derfor med disse ord ikke tanken å vekke strid, til både Gud og mennesker er forlangst blitt trett av disse endeløse brytninger. Men i Herrens navn vil jeg bare gi mig selv og andre et godt råd: La oss stride mindre om Ånden og mere om Ånden!

Hvorfor henge sig i enkelte ord og vendinger, når bibelen i mange tilfeller bruker forskjellige uttrykk for den samme sak, ja, når bibelen endog om pinsedagens store oplevelse bruker både uttrykket: «I skal døpes med den Hellig Ånd» og: «De blev alle fylt med den Hellig Ånd». — Om bare all den tid og alle de krefter, som er brukt til

å strides om ord, var blitt brukt til å ligge for den levende Gud i bønn om, at han vil fylle med kraft fra det høie, da vilde det sikkert ha stått bedre til blant Guds barn enn det gjør nu. Da vilde Gud sikkert hatt flere Åndsfulle predikanter til sin tjeneste, og mange flere samfund og enkelte troende vilde være blitt grepet av denne hellige lengsel etter å oppleve en frelse som i apostlenes dager.

Vi har ikke råd til å strides lenger. Vorden haster mot fortapelsen, og den åndelige død fruer med å ta makten mange steder i forsamlingene. Hvert menneske med åpent sinn og åpent øie ser, at det må skje noe. Vi forstår at den åndelige tilstand blant Guds folk ikke er som den skal være. Vi vet, at manglene ikke kan avhjelpes gjennom menneskelige anstrængelser eller ved menneskelige hjelpemidler. Skal det skje noe, må det skje ikke ved (menneskelig) makt og ikke ved (menneskelig) styrke, men ved min Ånd, sier Herrens. Hvor nær har den guddommelig fullkommenhet kunnet uttrykkes med menneskelige ord? Når har Gud satt sin Ånd i system? — «Hvor Herrens Ånd er, der er det frid».

Mon ikke årsaken til elendigheten i de fleste tilfeller er den, at de stridende mer har hatt deres anskuelsener i hodet enn i hjertet, men «Guds rike består ikke i ord, men i kraft» Derfor borte de åndelige «kjæpphest» Bøi dig istedet for livets Gud og bed — bed uten å bli trett, at Gud vil åpne himmelens sluser over dig og din gjerning! Det er iethvertfall det du mest av alt trenger.

Det var den vei, vår Frelser forundum viste fattige menneskebarn, som det står: Dersom da I, som er onde, vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mer skal da eders Fader i himmelen gi den Hellig Ånd til dem som ber ham.

I lydighet mot denne befaling samledes de 120 på Salen. I lydighet mot denne befaling bøiet de sig for Gud og biet for hans ansikt, inntil pinsedagen oprandt. Og se: uten debatt og diskusjon, uten dogmatikk og system, fylte Gud den bedende skare med sin Ånd!

Vi begynner med Gude, at dette var begynnelsen til en helt og holden ny nådesusholdning. Vi takker Gud for at Ånden er utgytt. Men veien for dig til å komme inn i det samme rike liv, som disiplene blev ledet inn i gjennom pinsens oplevelse, er den, at du med samme innerlige lengsel bøier dig for Gud i bønn. Og det forunderlige er, at når et menneske får medgå å gjøre med Gud, får det adskillig mindre interesse for menneskelige spissfindigheter.

På kne for Gud blir ens egen nød gjerne så overveldende, så sønderknusende, at man overhodet ikke lenger orker å strides. På kne for Gud avsløres tidens nød og menneskehetens armod som er så forferdelig stor, at hele ens hjerte roper: «Utgyd din Ånd, o Gud! Uttrekk dine hender! Grip inn med ubetvingelig makt! Redd hvad reddes kan, innen det blir for sent!» Men på kne for Gud åpenbares også Guds rikdomme som er så store, underfulle og virkelige, at man ikke lenger kan nøies med ord og talegjæter, men man jager efter og begjærer selv å oppleve, hvad Gud har forsettet i sitt eget ord.

trede gang så røsten: «Sett dig og ta barnet». Jeg vilde etterkomme opfordringen, men kvinnen hindret mig. På ny hørtes røsten og nu lykkedes det mig å få barnet. I det samme våknet jeg.

Dagen etter grunnet jeg over nattens drøm, men jeg forstod ingenting. Senere er det blitt klart for mig, at de jeg så ved bordet var det norske kongepar og to ministre.

To uker etter blev jeg grepet av en sterk lengsel etter å komme ut av landet. Men alt så håpløst ut. Jærbanene var optatt med militærtransport og ingen fikk kjøpe billett. Undtatt var dog de kommunistiske agitatorer, som reiste rundt og agiterte.

Jeg tapte dog ikke motet, og omsider lykkedes det ved hjelp av en 80—90 rubler å få overtalt kommissæren til å utstede reisepass, dog med streng ordre om taushet, da han vilde bli et hode kortere om det kom for dagen at han hadde latt sig bestikke.

Et forsøk på å få med en melsekk på reisen mislykkedes. En eldre dame som hadde litt mel i et

Forts. 2. side.

DEN KOSTELIGSTE GAVE

Under den franske revolusjon var en ung mann blitt dømt til døden. Da dagen for henrettelsen var kommet for ham og de andre dømt, var det mange tilskuere i fengselsgården, deriblandt også den unge manns far. Da den unges navn roptes op, svarte faren og lot sig henrette for sin sønn. Det var kjærlighet, opofrende kjærlighet. Men denne kjærlighet kan allikevel ikke stilles ved siden av Guds kjærlighet. Gud beviste sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennu var fiender. (Rom. 5, 8). Ikke for sine venner, ikke for dem som elsket ham, men for verden, som lå i det onde, som var falt fra ham, som forkastet ham, for disse har han gitt sitt liv av kjærlighet og forsonet verden med Gud. Frelseren kalles jo hjørnesteinen. En hjørnestein tjener til å forbinde to mure. Kristus forsonet oss med Gud og derfor har vi fred med Gud. Kristus forsoner også menneskene med hverandre, mennesker som ligger i fiendskap med hverandre og hater hverandre. På Jesu tid var det et bitter fiendskap mellom hedningene og jødene, men Kristus har nedbrutt skilleveggen og av det forenet dem til ett i Kristus Jesus, så de omvendte hedninger og de omvendte jøder er levende steiner i Guds tempel.

Kristus gjorde også ende på fiendskapet mellom de frie og slaverne på den tid, mellom Filemon og Onesimus, som vi leser om i det vakre brev. Kristus fjernet kløften mellom mann og kvinne, så det ingen forskjell er i Kristus Jesus.

Og Kristi frigivelsesverk fullbyrdes daglig ut over i den vide verden. De som er døde i synden og overtredelser vekkes til liv, blinde får sitt syn tilbake, døve hører, mange syke rises op fra sine sykesenger og priser Herren for kraft og styrke. Evangeliet om denne kostelige gave spredtes mer og mer i hedenskapets mørke, lyset bryter frem og vinner terrang dag for dag. Men ennu er der millioner som ikke har fått sine øine åpnet for den store forsoner. Vær med i bønn om at denne kostelige gave, Jesus Kristus, også må bli gitt dem.

Lyser du?

Det kommer ikke an på hvad slags lys vi er, store eller små, fine eller simple. Spørsmålet er om vi lyser. Det er den opgave vi har. På hvilket sted vi lyser er ikke vår sak. Det er Guds sak. Den ene lyser langt ut i offentligheten, en annen står på en ganske skjult plass, hvor offentligheten ingen notis tar av en. Men alle har sin opgave: å lyse.

Gud ser etter troskap. Etter dine gaver gir han dig opgaver. Og så venter han troskap av dig. Ikke mer.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomitee og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enklø nr. 20 pr. kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Fra redaksjonen.

Som nevnt i forrige nr. vil «Misjons-Røsten» stå under kontroll av to revisorer. Sammen med broder Lind har eldstebrøder Joh. Martinsen i Logen, Moss, velvillig påtatt sig arbeidet hermed.

På annet sted i bladet har vi tatt inn adr. på endel av bladets kommisjonærene. Vi vil senere sette op en fullstendig liste, efterat vi har fått ordnet oss med hver enkelt. Abonnentene kan betale sin kontingent hos disse og man vil på denne måte spare portoutlegg. Ved bestilling av bladet kan dette også ske hos kommisjonærene. De har også løsnr. tilsalgs.

Da vi har vært av den mening, at de forskjellige misjonskasserere har hatt interesse av å bli kjent med bladet og få et innblikk i dets opgaver, har vi hittil sendt dem bladet gratis. Vi har nu fått forbindelse med mange kasserere, mens det dog er mange vi intet har hørt fra. Fra og med dette nr. vil vi imidlertid opphøre med å sende bladet gratis. Kun misjonærene vil heretter få «Røsten» tilsendt uten vederlag.

Hvis du har interesse for «Røsten» kan du best gi dette tilkjene ved å benytte bladet og sende noen ord, når Herren minner om det. Et brev kort kan mange ganger være tilstrekkelig. Derved vil du bidra til å gjøre bladet både interessant og leseverdige.

Intet å gi.

«Jeg har intet å gi», sa en troende til en person som gikk omkring og samlet midler til misjonen.

«Jeg har intet å gi». Og allikevel bekjente han sig for å være en Jesu Kristi disipler og som sådan under innflydelse av Kristi evangeliums grunn sannheter.

«Jeg har intet å gi». Og enda besøkte han misjonsmøtene og deltok i bønnene om at Gud måtte sende sitt ord til alle folk. Om gullstykkene hadde vært like så billige som hans ord, vilde misjonskassen snart vært full!

«Jeg har intet å gi». Og dog befaler hans Herre og Mester ham å gi; men han forakter sin Herres befaling.

«Jeg har intet å gi». Og det uaktet det samfund han tilhører ber om penger for å kunne fortsette sin virksomhet. Han vil ikke høre tale om kollekter eller noen annen innsamling.

«Jeg har intet å gi». Men tro det klær han sig flott, bor i et moderne og tidsmessig hus, sitter ved et rikt dekket bord, og fører i det hele tatt en makelig tilværelse.

Tenk om Gud sa til et sådant menneske: «Jeg har intet å gi!»

Brev fra en ung afrikansk pike i Swaziland til en troessøster i Norge.

Oversatt fra zuluspåret for «Misjons-Røsten» av misjonær Hilma Hermansen.

Min elskede søster i Jesus. Jeg takker så meget for brevet, som kom fra dig. Må nåde og fred fra Jesus være med dig. Herren velsigne dig.

Jeg er glad for jeg fikk høre hvad du heter. Mitt navn er Estah Dhlamini. I sannhet min venn, som er elsket: Jesus Kristus. Han som elsket oss så høyt at han gav sig selv for oss, han har omsorg for oss, og ved hans blod er vi forenet. Du kjente ikke mig, og jeg kjente ikke dig, men du kjenner jeg dig, formeldst kjærligheten, hans kjærleighet som han har elsket oss og elsker oss.

Ja, min søster, jeg har hørt alt det som du fortalte mig i brevet, og jeg er så innerlig glad. Også jeg er en som er frelst ved Jesu blod og jeg er hans barn, og mitt innerligste ønske er å leve for Jesus og følge ham inntil han kommer igjen. Også jeg er en liten arbeider i Herrens vingård. Jeg har begynt å arbeide for Jesus, og jeg underviser barna i skolen på en utstasjon. Jeg forsøker å fortelle dem om Jesus. Det er ikke så mange som kommer for å lære, men jeg ber til Gud at det må bli mange som ønsker å lære, og mest av alt, at de må begynne å tro på Jesus.

Jeg takker dig så innerlig for de ord du hilste mig med, nemlig Davids salme 23. I sannhet, jeg gleder mig når jeg leser disse ord. Jeg leser alltid i bibelen for barna som jeg underviser, og de er også flinke til å huske utenad mange av Herrens gode ord. Jeg holder også søndagsskole her på denne plass jeg er.

Å, når jeg tenker på Jesu kjærlighet til mig, da trenger jeg mange munne, at jeg kunde prise ham fordi hans blod har renset bort min synd.

Jeg er så glad fordi min mama er frelst, også min bror og to små søstre som enda går på misjonsskolen. Vi er fire stykker som er frelst. I sannhet, jeg ønsker så innerlig at I må komme oss ihu i Herren og be for oss, for satan han arbeider forfærdelig her i denne tid. Vi ser og forstår at Herrens komme er nær. Snart skal vi møtes i skyen. Ennskjønt jeg ikke har sett dig her, så vet jeg vi skal møtes i himlen, om vi holder ut.

Vår misjonær Hilma Hermansen lengter vi forfærdelig efter og vil ønske at hun snart må komme tilbake hit til oss. Jeg skulde være så glad om jeg visste hun var frisk og hadde det godt. Vi ber for henne.

Herrens arbeid har fremgang. Vi forsøker så godt vi kan å gå rundt i hjemmene og fortelle folk om Jesus, og skjønt folk er meget hårde, så er det allikevel noen som gir sig til Herren.

Jeg gleder mig så over de ord som står i Davids salme 18, 2. Disse ord har i sannhet styrket mig og hjulpet mig mange ganger, da jeg har vært nær ved å tape motet. Og nu vil jeg hilse dig med disse ord.

Nu får jeg slutte, må Herren velsigne dig. Jeg skulde være glad om du skriver til mig igjen.

Det er mig, din lille søster i Herren.

Estah Dhlamini

Tomine Evenstads arbeidsfelt.

Vi bringer idag et fotografi av søster Tomine Evenstads misjonsstasjon. Hun har sitt arbeidsfelt i Swaziland som er en del av Sydafrikas Forenede Stater som jo er en engelsk koloni.

Efter regjeringens statistikk er det over et hundre tusen hendinger som hverken kan lese eller skrive. De tilber slanger, ofrer til avdødes ånder og er bundet fast i mange slags overtro. Mange av dem lever i den yderste fattigdom.

Fra Kongo.

Vi gjengir følgende utdrag av et misjonsbrev:

«— Søndag hadde vi møte i en by et stykke derfra. Det var et herlig møte og et par begjærte forbønn. Efter møtet hadde vi en samtale med høvdingen som også var med på møtet. Han var meget grepet av Gud og sa til oss: «I har vært i Kongo så lenge og vidnet for andre, og først nu er I kommet her til mig og mitt folk med evangeliet, og nu er jeg så gammel.» Så rystet han på hodet og fortsatte: «Her sitter mine barn, undervis dem om eders Gud. Slekt efter slekt av oss er døde, og har intet visst uten om våre Kor og Bazivu (onde ånder) og alt dette har jo ingen verdi.»

Han fortalte videre om da den første hvite mann kom til Tangany-

Søster Evenstad har arbeidet blandt disse sorte i mange år og ved Guds nåde har hun vært redskap til at mange av disse er vunnnet for Herren.

Misjonsstasjonen har hun kalt Ekutuleni — hvilket betyr Freden — og mange har der funnet Jesus som er den rette fred.

Tomine Evenstad står helt fritt. Kasserer er: Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen.

ika, hvorledes jorden ved den samme tid skjald i flere dage. Den hvite mann fikk skyld for dette som forstælig er.

Må Herren frelse den gamle høvding og mange av hans folk.

«M.-A.»

Tilbake til arbeidet.

Misjonær Jens Fjeld og hustru reiser 16. ds. fra Oslo over U. S. A. tilbake til sitt arbeidsfelt i Kina.

Søster Hilda Wergedal reiser fra Liverpool 16. ds. til Banda, India.

Vi ønsker dem en lykkelig reise og megen velsignelse i arbeidet for sjæles frelse.

La oss minnes Herrens stridsfolk der ute i det fjerne i våre bønner og være lydige når Herren minner oss om å gi vårt til hans rikes utbredelse.

KINA

Stor interesse for evangeliet.

(Utdr. av et privatbrev).

Søster Christina's 2 evange. ister.

10—12—28

Herren har velsignet oss allerede her, så det er en stadfestelse av at det var Herrens vilje å komme til denne by å forkynne evangeliet. Lokalet er fullt til enhver tid og folket kommer stadig til stasjonen og hører evangeliet. En masse barn kommer til søndagsskolen. Gud er oss nær og velsigner hvert eneste møte. En sjel er blitt herlig frelst. Han var syk til sitt legeme, men blev heilbredet. Flere unge gutter er interessert og evangelisten forteller dem hver dag om Jesus. Hver formiddag kommer de syke hit og får skiftet banda jer.

Jeg har også besøkt flere hjem. Folket er meget vennlige og hyggelige mot mig og mot oss alle. I en by 7 li herfra besøkte vi en meget rik familie. Denne mann vilde så gjerne vi skulde ha et kapell der så vi kunde komme ut og holde møter. Jeg sa til ham, at han fikk gi oss huset, og vi vilde med glede komme og forkynne evangeliet. Han svarte da, at han vilde hjelpe til med huset, men vi måtte selv stå for det. Ja, det er så med kineserne, det er liten trang i deres hjerte å gi til Guds sak. Men denne mann var jo også uomvendt, så vi kunde heller ikke vente det. Han og hans familie vil'e dog svært gjerne høre budskapet om Jesus.

Kjære søsken, hvilket mørke det er her i Kina! Derfor er det nødvendig å gå rundt og fortelle om evangeliet.

Dere kan tro at Pang Yoang vokser op til en dyktig kvinne, og i mitt stille sinn må jeg beundre henne. Kineserne ser også op til henne. — Vi har flere møter i uken og dere forstår, at det er ikke så greit på et fremmed språk, men også her hjelper Herren mig underbart. — Kjære søsken, dere som følger Jesus, har ingen grunn til frykt.

Jeg skal ikveld ha bibelstudium med evangelisten, hans hustru og Pang Yoang. Her kommer også andre troende menn og deltar.

En troende broder her på stedet har bedt til Gud i 5 år at det måtte bli et bedehus her, og nu har dette løfte gått i oppfyllelse.

Vi gleder oss til disse aftener hvor vi kan få granske i Herrens ord. Gud velsigne eder Alle. Eders

Christofa,
Shang Lants'un, Yang ch'n, Hsien, Shansi N. China.

Sørg ikke.

Gjør som I ser eders barn gjør: De legger sig til hvile om kvelden og sover uten noen bekymringer. De er ikke et minste urolige for hvorfra de imorgen skal få suppe eller et stykke brød, for de vet at far og mor sørger for den sak.

Ord for dagen:

Ta mitt åk på eder og lær av mig, ti jeg er sagtnodig og ydmyk av hjerter, så skal I finne hvile for eders sjee. Matt. 11, 29.

Et vidnesbyrd om Guds forunderlige førelse.

(Forts. fra 1. side).

et lite knytte måtte også levere det fra sig. I harme herover var jeg efter ordre fra anføreren nær blitt grepet av soldatene, men fikk reddet mig ved å springe inn på toget som allerede hadde satt sig i bevegelse.

Efter 7 dagers reise, dels i kretsvogn og dels i 3. kl. vogn, kom jeg lykkelig frem til Petrograd, hvor det norske konsulat ordrønet med den videre reise. Herfra kom jeg til denne by (Sarpsborg) hvor jeg nu har oppholdt mig i 9 år.

På min arbeidsplass kom jeg i berøring med noen varme troende brødre, som benyttet hvitledn. til bønn og samtale om Jesus. Dette gjorde et sterkt inntrykk på mig, og jeg forstod nu bedre at det var Gud som hadde ført mig ut fra Russland og hit til Norge.

Jesus arbeidet nu på mitt hjerte, og løftet som jeg hadde gitt i Perm, stod ofte for mig. Tiden gikk og jeg ble mer og mer urolig, hadde ikke fred hverken med Gud eller mennesker.

Jeg blev forlovet og gitt. Endelig kom dagen jeg ikke lenger orket å stå Gud i mot, og en dag ved middagbordet sa jeg til min hustru, at jeg ikke orket mer og vilde søke Gud om frelse, om det da ikke skulde bli bedre.

Kort tid efter at jeg hadde bestemt mig til å overgi mig til Gud, fikk jeg brev fra min gamle far i Finland. I sine brev pleiet han å minne om å være beredt, men denne gang skrev han følgende: «Hvor lenge vil du, min sønn, forkaste din fars bønner og trampe på Jesu blod?» — Disse ord rørte mitt hjerte dypt, og jeg tenkte da, at så snart lyset går op i mitt hjerte, skal jeg glede min far med å fortelle at jeg er frelst.

14 dager efter møtte Gud mig med sitt ord: «Min nåde er dig nok». 2. korr. 12. 9. — Når all menneskelig håp er forbi, da kommer Herren med sin store makt og herlighet. Salm. 34. 5. Min sjel fyltes av en forunderlig dyp fred, som jeg aldri hadde kjent før i mitt liv. Jeg fikk også frimodighet til å bekjenne at Jesus hadde frelst mig. Det skjedde 25—3—1925. Tre måneder senere fikk jeg nåde til å bli begravet med Kristus ved døpen til døden, og har nu en sterk lengsel efter døpen i den Hellig And.

Tilslutt vil jeg si til dig som enu ikke har mottatt Frelsens: Kom til Jesus, han står med utstrakt armer og venter på dig. Du skal få erfare en underbar hvile og fred for både ånd og kropp. Gjør klart for dig selv hvor du skal tilbringe evigheten. Og har du gitt Gud et løfte, så droi ikke m.d. å innfri det. Pred. 5, 3—4.

En hjertelig hilsen fra Norge til alle troende med 1. Pet. 3, 12—13.

KOMMISSJONÆRER:

Sandnes: Fru Marie Stangeland Strandgaten 80.
Arendal: Karl Iversen, Kjølb Thorsen, Kjørestrand.
Mestmøst: Joh. O. Johnsen
Slomness: Josef Olsen Braateng.
Hurum: Elektrikker E. Samuel sen Aasheim p. o.

FRA SPREDTE FELTER

Fra Moss.

Evangelist Sevr. Larsen har virket noen dager blandt vennene i Logen, Moss. Det har vært dyrebare møter og mange mennesker tilstede.

Som nok mange av vennene kjenner til, har str. Helga Lundebø eller å ha vært hjemme en tid, reist tilbake til Kina og gjenoptatt arbeidet på sitt forrige virkefelt, hvor hun før har arbeidet ca. 9 år. Vennene bedes erindre henne i bønn og fremdeles støtte hne med midler.

Av midler er innkommet: Venner på Logen, Moss, 100 kr. Venner i Hobøl 25 kr., hvorfor kvitteres med hjertelig takk.

J. Lind, Moss. kasserer.

Fra arbeidsfeltet.

Var en liten tur i Sætre i uken som gikk og prist Guds store godhet i Kristus sammen med våre kjære nådesøken. Ja, vi må utbryste: store ting har Herren gjort på Sætre så gleden kan vi ikke få uttrykt med ord. Men sikkerlig er at fra de hellige på stedet er sendt op til nådetrone mange hjertelige bønner. Men hvilken takksigelse under smil og gledestårer da Herren sendte sitt mektige bønnesvar forrige vinter og frelste både unge og gamle og gav dem den Hellig Ånd som på apostlenes dager, idet vi hørte dem tale med tunger og høyløyd prise Gud. Og nu, etter et års forløp er gleden ikke mindre da en kan høre unge og gamle stå op og vidne om den underbare frelse som de har mottatt i Jesus.

Vi kommer til å tenke på hvad vi leste i et blad for flere år siden om den tyske keiser. Bladet skriver at det måtte være et syn for guder å se keiseren med sine sønner, når de kom i sine strålende uniformer. Men hvad var vel dette forfengelige skue, mot dette å se unge og gamle vandre på renhetens vei iført Kristi rettferdighetsklædning og bundne sammen i Åndens enhet i fredens sambånd. Ja dette er ihvertfall et skue som maktene og myndighetene i himmelrummet beundrer (eller gruor for?)

Hurum. Fredag var det fest på det frie venners Bedehus i Hurum. Der traff vi sammen med vår kjære broder Skole fra Mandal, som kom fra Oslo sammen med broder Helstrøm og Zellers. Likaså broder Aimar Karl sen fra Askim som en tid har virket i Hurum, Holmsbo og traktene deromkring, hvor Herren har brukt ham til stor velsignelse. En salig fest hadde vi sammen og måtte gjøre som vår elskede broder Paulus: forlenge fe til over midnatt.

Bedehuset var overfylt av folk og sjele overgav sig til Herrens. Han gir ingen noen dårlig motlagelse så det er det fornuffigste en kan gjøre å komme til Herren.

Slemmestad. Søndag var det ungdomstevne på Betesda, Slemmestad, hvor venner var møtt frem fra Nærnes, Sætre, Volden og forskjellige steder rundt om. Og Herren var som han har lovet herlig i vår midte, og vidnesbyrdene lød til vår Frelsers pris fra både unge og gamle. Den yngste som var oppe og vidnet om sin Frelser var en ung gutt på 10 år. Ja, i sannhet,

bordet er dekket med fete og marvfulle retter, og det område han har ført oss inn på er ikke trangt. Ti grensen er Herren selv. Halleluja. Tusen hilseener i vår Jesu velsignede navn.

R. Kvebek. Th. v. Johansen.

Det blev optatt misjonsoffer til Desmonds i Indien på stevnet. Ja, la oss ikke glemme våre kjære medarbeidere ute på misjonsmarkene.

D. S.

Fra Nordstrand

skriver Th. Wessel, kasserer for søstrene Ruth Pedersen og Ester Pettersen, Kina bl. a.:

Vi er noen venner her i Oslo som arbeider for disse to søstre og vi har møte hver tirsdag som regel. Dessuten er der et par vennegrupper i provinsen som også har misjonsmøter for disse to. De drog avsted til Kina via Amerika høsten 1926 og har siden vært der. De måtte jo først lære språket og oppholdt sig derfor en tid i Peking, hvorefter de dro nordover og er kommet til en by i nærheten av Kalgan, hvor de føler at det er Guds vilje at de skal være. Der er en mengde mennesker i og utenfor byen så der er store muligheter for evangeliets utbredelse blandt befolkningen. De har leiet et centralt beliggende lokale og mange folk kommer og hører dem. Måtte misjonsinteressen og oferviljen blandt Guds folk bli mer intens, så misjonærene kunde slippe bekymringene for det timelige utkomme, da de har nok å kjempe med allikevel.

Lierstranden.

Vi sende en liten hilsen til Røstens lesere og fortelle om Guds underbare godhet. På Holmsbo hadde vi er herlig fest, hvor to store staute menn overgav sig til Herren.

Er nu på Lierstranden. Hadde fest søndag 8. ds. Den var besøkt av mange folk og det synlige resultat var at vi fikk be med 3 sjele. Gud være lovet som rekker sin hånd ut til frelse.

Kommer til å stanse her en stund sammen med en ung broder.

Hjertelig broderhilsen

Aimar Karl sen.

Drammen.

Til søster Dagmar Jacobsen, Banda, India, er i 1928 inkommet kr. 1116,52, som etterhvert er sendt søstren.

Gud velsigne den enkelte giver. Broderhilsen

Sverre Severinsen, Kirkeveien 19, Drammen.

Søster Dagmar har tenkt sig å komme hjem iløpet av våren eller forsommeren, hvis Herren åpner vei.

Fra Hurum.

Vi sende noen ord fra Hurum. Vi er noen venner her som er frelst og på vei til himlens skjønne land. Hvor det er godt å ha et slikt håp som aldri skal bli beskjæmmet. Vi har hatt en deilig tid i Hurum i vinter, mange er blitt frelst, og Guds folk er blitt fornyet. Gud har brukt broder Aimar Karl sen fra Askim til stor velsignelse her på stedet. Like før jul hadde vi dåp. Karl sen døpte 20 stykker som i tro gikk ut i det kolde vann, men da raste også djævelen voldsomt inne på land. Men det er godt å få lyde Gud og gå hans budords veier med glede, ti han gir kraft dertil. Ja, det

er i sannhet godt å ha en slik hjelper i denne tid, da alt synes å være i oprør.

Mange hilseener fra en ringe broder i Herren.

Elektriker E. Samuel sen.

Fra Sarpsborg.

Torsdag 7. ds. hadde vennene i «Fremtiden» misjonsmøte ved sø-

ster Hilma Hermansen, som har sitt arbeidsfelt i Afrika. Det blev en velsignelsesrik stund med små gløtt inn i de sortes liv, sedel og skikker. — Søstren har arbeidet i Afrika i 18 år, og hvis Herren tøver og gir anledning, akter han å vende tilbake til fellet ut på sommeren. Måtte vi huske henne i våre bønner, at Herren må åpne veien.

ENIGHET — STYRKE

Av J. O. Johnsen.

Slemmestad 24. januar.

Hvor nødvendig det er å være enig når det gjelder å arbeide for Herren. Og skal vi kunne utrette noe effektivt arbeid så må vi stå samlet. Enighet gir styrke. Og skal styrken bli brukt må vi være ett hjerte og en sjel. Dersom vi er ett kan vi trøstlig gå frem i Herrens navn.

Det ligger en stor oppgave foran oss på slagmarken. Våre fiender er mange og sterke, og hvem er det som tør gå imot dem? Djævelen er beveget til det ytterste, og han skyter mange gloende giftige piler ut mot Herrens folk. Og mange er det som er blitt dødsåret av ham og som nu vrir sig i smerte. Djævelen er listig i sine angrep og han passer alltid på å angripe Herrens leir på den svake side. Derfor gjelder det ikke å vende ryggen til, men front mot fienden, og blikket rettet fram. Mange har lagt sig til å slumre på sin post og av den grunn blitt såret og udeelig for Herren. Atter andre har lagt sine våben fra sig og er falt i striden. Atter andre igjen har blannet sig inn i fiendens rekker og er av den grunn blitt tatt tilfange. Et skarpt skille må det være. Lys og mørke kan ikke fornes. De representerer to vidt forskjellige retninger.

Er det mulig å løse denne store oppgave? Se ut over slagmarken hvor mange der tumler sig om i nød og smerte og er blitt et bytte for djævelen. Å, for et ansvar det hviler på disse som mener sig å være Jesu stridsmenn. Still dig op i rekkene, gå frem i ildlinjen og sei-

gjøre motstand på den onde dag. Du skal altså ikke la dig overmande, men stå, etter å ha overvunnet ren vil bli vår. Vår kamp er ikke kjødelig. I egen kraft nytter det ikke å gå imot den store slagorden. Nei, broder og søster, ta Herrens rustning på! Og hvordan ser den ut?

Her skal du få høre: Ta derfor Guds fulle rustning på, at I kan all. Men så kommer det: Stå da omgjordet om eders lend med sannhet og ikledt rettferdighets brynje, og ombundne på føtterne med den ferdighet til kamp — ikke til livle eller sove — men til kamp som fredens evangelium gir. Og grip foruten alt dette troens skjold hvormed I skal kunne slukke alle — tenk det står alie. Er det virkelig sant? Jo, vist er det sant! — alle den ondes brennende piler. Og ta frelsens hjelm — du skal ha litt til å beskytte hodet med også — og Åndens sverd som er Guds ord. Ja her har du hele rustningen, bare du tar den på dig. Du må ikke låne noen rustning av andre. Den vil ikke passe dig. Se bare på David, da han vilde låne Sauls drakt. Han måtte straks legge den fra sig da han i denne var uskikket til å gå i strid. Nei, Herrens rustning må vi ha på og da kan vi gå i strid mot selve avgrunnens hærfører. Men husk at du alltid har kleddingen på så du ikke blir overrumpet, men at du til en hver tid står på vakt og strider troens gode strid.

La oss stå samlet. Det har meget å si og deri ligger vår største styrke. Ti kan djævelen få splittet Her-

rens hær har han vunnet en stor sejr. Det er sørgelig å se hvor Guds hjord er sønderrevet. Det er ulven ikledt fåreskinnsdrakt som er kommet for å ødelegge. Derfor elskede, Guds utvalgte — stridsmenn, la oss samlet rykke frem og innta terrenget for treereng, inntil vi står for Gud på Sion. Et ord til dem som står i baktroppen: Rykk lenger frem! Ser du ikke din bror hvor han kjemper for sig selv og sine kjære. Kom ham til hjelp, han trenger din støtte. Kanskje han mangen gang raver under djevelens anslag, men han fatter nytt mot, tar sig sammen og går på med fornyet kraft. Ja det er den rette måten og virke på og for en den sjel ventes en stor lønn, priset være Gud.

La oss ikke rette våbenene mot hverandre. Det kan hende du skyter bare med løst, men du kan allikevel såre din broder, og mangen en gang bringe dødelige sår. Husk Husk at vi har ansvar og plikt overfor hverandre, hvorledes vi forvalter det pund Herren har gitt oss. Hvor mange pund det er som er gravet ned og uten verdi. Men Gud være takk for de kan komme til sin verdi igjen, bare du vil ta kampen op. Du som synes du er så liten og ringe, vær glad at du kan få være liten som David. Legg dine stener i slyngen i Herrens navn. Det er ikke alltid den store Goliat som gjør utslaget. Nei, Herren har alltid brukt de små og ringe. Regn ikke med dig selv, men regn med Gud og gå frem i hans kraft. La oss alle være med i kampen for sjeles frelse og rykke byttet ut av djevelens klør. La oss være sterke i Herren og hans veldes kraft. Straks kaller hostfolkene hjem fra marken, arbeidsdagen er slutt og lønnen ventet oss hjemme hos Gud.

Ja, nu vil jeg slutte for denne gang. Om Gud så vil treffes vi nok en annen gang.

Lappmisjonær A. Vangberg

reiser for tiden her i Østfold og har besøkt endel forsamlinger. Det er særlig misjonen blant lappene som ligger ham på hjertet, og store ting har Herren latt åttrettet der nord i ismarkene.

DEN RIKTIGE VEI

En misjonær forteller følgende: «Hvor jeg husker det fra mitt arbeid blandt hinduerne, hvorledes en stakkars ung mann kom inn og fulgte efter mig en dag, da jeg spaserte omkring i misjonsstødens have. Da jeg vendte mig om og spurte ham hvad han ønsket, svarte han at han så gjerne vilde at jeg skulle gjøre ham til en kristen.

— Det er umulig, gutten min, svarte jeg. Den Herre Jesus Kristus er den eneste som kan gjøre dig til en kristen. Be til ham.

Kort efter kom han igjen til mig, og jeg kan ikke glemme hans kjære stemme, da han sa:

— Den Herre Jesus Kristus har nu tatt plass i mitt hjerte.

— Hvordan gikk det til, spurte jeg. — Jeg bad og sa: «O, Herre Jesus Kristus, vær så god å gjør mig til en kristen.» og han var så vennlig å komme ned fra himlen, og siden har han bodd i mitt hjerte.

Hvor enfoldig og rørende! «Herre Jesus Kristus, vær så god å gjør mig til en kristen.» Men I, kjære barn og unge venner, også har bedt en lignende bønn til Frelseren som denne stakkars hindu-yngling? Og kan I også si, at Jesus Kristus er kommet ned fra himlen for å bo i eders hjerter?

FOR FAMILIENS YNGSTE

Som vi lovet i vårt forrige nr. bringer vi her et lite bilde av en «barnegruppe» i Sarpsborg som også er med og hjelper til med evangeliets utbredelse ut blant hedningene, idet de arbeider for Desmonds misjon ute i India. Må Herren velsigne de små givere.

DIN FAR.

Minnes du den mann du som liten gutt gikk og holdt i hånden?

Det var din far. Du ser ham kanskje bjet og grå, støttende sig til sin stokk. Eller kanskje han er død, og du ser ham i tankene så tydelig som han gikk ved din side.

Da du var liten og for et pieblikk slapp fars hånd for med et spring eller to å vise hvor livsglad du var, da du var så uendelig glad, fordi du, når motgang møtte dig, igjen kunne gripe den sterke hånd og bli ledet av din erfarne far gjennom vanskelighetene.

Nu da du er blitt litt større vil du råde dig selv og fars velmente råd blir kanskje vraket med et kast med hodet.

Far er nu gammeldags og du er ung og moderne. Du trenger kanskje ikke til fars hånd mere.

Når du er hos dine venner eller slektninger, er du redd for med et uforutrettig ord å fornærme en herre eller dame som du ikke har set før, men å såre en fars eller mors følsomme hjerte ved støttende ord. Det regner man som regel for intet.

La oss ha respekt for de grå hår. La oss være de gamle, men mest far og mor.

Vær god mot din far! Vær god mot din mor! Så har du intet å angre når de er borte.

Ja, kom denne sannhet ihu: Hedre din far og din mor, at det kan gå dig vel og du må lenge leve i landet.

Til Nordisk Misjonskonferanse i Finland.

Små trekk og skildringer fra ferden Oslo—Stockholm—Helsingfors.

Av Arne J. Larsen.

(Resten).
Finland (eller Suomi) har i mangt og meget noe tilfelles med vårt eget land. Det mest fremtredende på dette område er vel språkstriden, som i særlig grad utlofer sig blandt den studerende ungdom.

Allerede i året 1323 kom Finland under svensk herredømme inntil 1809, da den russiske tsar lot sig utnevne som storfyrste over landet. Det gjæret i midterid blandt den brede masse, og da revolusjonen brøt ut i Russland forplantede den sig straks til Finland. Og endelig kom dagen da landet kunde rive sig løs fra det russiske overherredømme, hvilket skjædde ved Keiserskjæringens fall.

17. Juli 1919 erkjente landet sig uavhengig som republikken Suomen Tasavaltta.

Når man vandrer gjennom Helsingfors, er det meget som bærer preg av århundreders undertrykkelse. Vi ofret endag på byen med små streitfog på kryss og tvers. Broder M., en finsk student, tok oss med og var en prektig cicerone. Vi besøkte bl. a. Helsingfors universitetsbibliotek, som inneholder ca. 250.000 bind. En masse studenter satt her ved sine pulter og arbeidet.

En russisk-katolsk kirke var også interessant å betrakte, men vi fant det rådeligst å foretrekke hurtigst mulig ut i den friske luft. Tung, gammel myrra- og røkelseduft holdt på å ta overhånd med oss.

Det er forsvrig ikke meget igjen som smaker av russisk. Det er vesentlig endel kirker og bygninger som i sin arkitektur forteller om russisk inngang i landet.

Helsingfors er en vakker by med stor trafikk og et livlig gateliv. Hvac som straks står en, er den utpregede rensighet og — de kvinnelige arbeidere. Vi så dem i virksomhet som murhåndlangere, i parkene var de også beskjeftiget med sine svære koster, ja til og med som gatestenarbeidere.

Interessant var det å betrakte kirkegården, som bærer et kosmopolitisk preg ved sine forskjellige avdelinger. Her finnes en muhamedansk avdeling samt jødiak, svensk og finsk. I høstens vakre flora var det et vakkert syn å se den vestste kirkegård med mange praktfulle monumenter og statuer. Over Rubenebergs stov er plassert et vakkert billedhuggerverk, «Oppstandelsen».

En russisk pengematador hadde forordnet oppratt et stort kapel over sin gravhøi. Det var opprindelig en luftfattig russer som under krigstidens valutaspesulasjoner hadde sått sig op til millioner. Vi tok et fotografi av byggeverket. På henvendelse til vår finske broder om å bli med på billedet, ristet han på hodet: «Nå-tack, snälla broder, inte ska I ni se an finne bildat ihop med något som smakar av ryskan». Et lite utslag som tydelig la for dagen finnes nasjonalitetsløselse. — Det samme gjør sig også gjedende overfor alt svensk, d. v. s. hos ekt-finnen.

Hvad som straks springer en øinene er at alle gate- og forretningsskiltet står anført først på finsk og derunder på svensk. Vi gjorde en liten bemerkning herom. Da smilte vår venn: Det er nok så bra nu, sa han, det var værre før, da det var he tre språk: Russisk plassert øverst, derefter svensk, hvorefter den finske betegneelse nådigst hadde fått tredje plass. Men man må være forstandig, la han betydningsfullt til. Når f. eks. en gårdbruker har 10 hester på gården er det ikke regningsvarende å ta alle 10 på en gang. Nei, man tar 5 først og siden de resterende. —

Denne lille billedet kom i min erindring, da jeg forleden leste i avisene om de svenske og finske studenters språkdemonstrasjoner. —

Ferien var nu desverre slutt og allerede lørdag ettermiddag gikk det hjemover igjen. Ruten blev nu lagt over Åbo. Etter vel 4 timers kjøring var vi glade ved å komme ombord i «Birger Jarls», hvor et deilig smørgåsbord ventet passasjerene. Kom under måltidet uvilkarlig til å tenke på den lille episode med Spurgoen, da han var budt til et fint selskap. Han blev der opfordret til å takke for maten: «Vi takker dig kjære Far, at du ikke g'r oss s'ik fin mat hver dag, til da vilde vi bli syke». —

Etter en snartripp innom Mariehamn på Åland, gikk det videre i den belgiske natt med ankomst til Stockholm søndag morgen.

Nu skude jeg endelig få opfykt et lengje eftertraktet ønske, nemlig å komme på møte hos de svenske pinsevenner. En svensk postbrevet var elskverdig nok til å anvise vei, men desverre, jeg kom til et helt annet sted enn jeg hadde tenkt mig det. Det var til å spørre på nytt og dit hele så meget innavikt ut. He'digvis opdaget jeg to eldre kvinner med bibelbesker under armen, og de følte jeg mig berget. De skulde til samme sted. Ved vår ankomst til det prektige rummelige lokale var det på det nærmeste fullt besatt. Det var ennu en halv time til møtet skulle begynne. En gammel kvinne i forsamlingen reiste sig og ja op en sang og forsamlingen stemte i, men annen bad til Gud og etter andre viden. Møtet var således igang før den egentlige møtetid. Til åstastett indtøkk de eldste sine p'asser på plattformen, likeå forsamlingens sangkor bak orglet. En masse bønnesedler blev lest op, det var alleslags begjæring, og i sannhet, intet er for ringe å Freiseren betro. Mange bad om frelse, syke om helbred, arbeidsløse om arbeid o.s.v. Det var også flere som herjiggenen præste Herren for hans underbære nåde både for kropp og sjel.

Lewi Pethrus talte. For den som ikke har hørt ham før er det en opvæelse. Det var det enk' vidnesbyrd om vår store Frelser og en stadig fremholden av Kristi blods kraft til frelse og heliggjørelse. Forsamlingen og taleren var dypt grepne. Alt var så enkelt, som evangeliet i sig selv er enkelt. Sangeren Eekman sang derefter: «Jag ålskar det urgam'la kors» og forsamlingen sang med i koret. Under den mektige, anganginnfytelse reiste hele forsamlingen sig og med høire hånd oprakt blev koret gjentatt flere ganger. Det var som himmel på jord og neppe et tørr øie. Det kom både tung og tydning.

Tiltross for det store lokale er det for længe siden sprengt. Pinsebevegelsen har allerede slått dype røtter i Sverige, takket være en sund og sindig ledelse. Det er intet særsyn å se kirkene åpne sine døre for den, og at den også anerkjennes. På frukten skal treet kjennes. Forsamlingen underholder alene ca. 20 misjonærer.

Så var ferien slutt for denne gang. Turen var helt igjennem vellykket, og interessant er det å stifte bekjentskap med fremmed land og folk, selv om det kun blir overfladisk på grunn av den korte tid. Men best av alt er når man igjen kommer i stillhet å føle sig beriket i sin ånd ved det man hører og lærer på et s'ikt misjonsmøte. Mange sannheter ruller efter hvert op for ens indre, og bhikket kårner mer og mer, som sangeren uttrykker det.

Mandig kristendom.

En predikant sa engang: «Om jeg i det minste kunde tenne hat i eders hjertes». Ikke fordi han elsker hatet, men han ønsket en bevegelse, en reaksjon mot den gamle dualitetstand i godt og ondt. Han talte for en forsamlng av kjøringer av begge kjønn. De gikk der halvsovende gjennom livet.

Det er så meget av gammel lunkenhet blant oss kristne. «Gid du var kald eller varm», sier han som sitter ved Guds høire.

Man kunde tro at kristendommen og «engelsk syke» var det samme. Slik benløshet er der. En indre trang og lengsel merkes nok, men det blir så ofte med å drømme og vente og slå av, med halvhet og hulhet. Slik er det både blandt gamle og unge. Alt blir hvileløst og flagrende, uten målbevisst handling. Bare jeg kunde komme til himmelen, sukker de. Med livet her nede — opgaven — får det bli som det kan. Skal det gjøres noe for å sikre en: «salig bortgang» blir det gjerne med å høre og høre, mest mulig på en gang, op til 7—8 talere på en kveld. Det må da hjelpe noe! Det hjelper nok til enslags åndelig følelsesus, og kan den drives op til hysteri og kramppe er det sikre tegn på at alt nu står bra til. Og man kan sulle og dulle videre gjennom livet. Men Kristus, som ga oss livet, vil ha handling, ikke bare snakk og drøm og følelse. Han trenger menn og kvinner til å gjøre noe. Den sukkende gammelmødighet har ikke bruk for. Kristendommens grunnanke er aktivitet. Evangeliet Jesus er nettop en handlingens mann. Han vilde noe og satte sig et mål så høit og langt, som aldri før eller senere er oppkommet i noe menneskehjerte. — Vil vi bære hans navn må vi lære oss å se op som han og påta oss hans sak, tre inn i hans rekke med rette knær og rak i ryggen. Vi må våkne til å ville. Vi må ta både Gud og oss selv og menneskene, ja hele livet av'vorlig. De fjerde mål og høie idealer hører hjemme i Guds rike.

Derfor er kristendommen nettop noe for de unge og sterke. De er i slekt med hverandre. Kristi sak kaller særlig på de unge, de trenger fremfor noen andre. Og de igjen trenger kristendommen for å bli menn som kan ta op de personlige oppgaver i det daglige liv. Menn som er sterke nok til å være gode. Menn som ikke er redd noe annet enn det å synde og brenner av utslukkelig hat til det onde. Menn hos hvem det gode blir natur, så det ikke krever noe overlegg å være god. Menn som vil og våger å gå ut i livet til de største oppgaver. — Slike menn er det kristendommen trenger og slike menn er det han skaper av alle som får et virkelig møte med Kristus. Vil vi minne om en enkelt kan vi nevne: Paulus. Han var brennende i sitt hat til Jesu før han traff ham, men blev likeså brennende i sin hengivenhet til den store herlig Jesus, som kunde stanse ham på dødens vei. Ingen av de andre apostler kunde som han bryte helt med de gamle og gå inn i Jesu store og nye rikstanke. I mandig tro og brennende iver farter han landene rundt med frihetens evangelium. Han søker og samler de små på alle veier. Han skyr heller ikke verdens myldret og de store leirplasser. Til Efesus går han, til Korinth og andre av datidens verdenssentrer. Selv fra bunden av den mamertinske fengseljeller i Rom når hans røst op til menneskene. Hedninger og jøder, ungdom og adelskap fikk han mot sig fordi han kunde by dem hvad de trengte og kunde vise dem en opgave, menneskene verdig: Verden for Kristus, himmelriket grunnat på jord. — Og kilden til Pauli intensitet, kraft og åndelig ungdom, det var troen på det korstestede: Frelser, som han hadde møtt og som hadde grepet inn i hans liv. I samfund med ham kan Paulus triumfere: «Er Gud for oss, hvem kan da være imot oss?»

Og samme glade seiersikkerhet får vi alle, som i møte med Jesus får opleve Gud og Åndens kraft, som er livets store virkelighet fremfor noe annet.

VED EN KOLLEKT
i London lå der en chæck på 1000 pund, i norske penger ca. 19—20.000 kroner.

Der er dem som strøt ut og får en mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.
Ordspr. 11, 24.

- Misjonskasserere for fire misjonærer:
Kina.
F. O. SHRØDER:
A. Toftner, Sofienbergsgt. 16, Oslo.
MARGRETHE ØRUM og HILMA KARLSEN:
Janette Brus, Welhavensgt. 10, Oslo.
CHRISTOPHA BRUNDTLAND:
L. Hvidsten, Tyskesmugget, 28, Bergen.
HELGA LUNDEBY:
J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN:
Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
Alaska.
GUSTAV NYSETER:
Nyseter, Osen pr. Rena.
Finmarken.
DORTHEA KLEM:
Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
KRISTIAN SKIPPERUD:
Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
MARTHA HAGA:
Jørgen Monsrud, Harestua.
LAPPEMISJONÆR A. VANGBERG:
Post box 24, Tromsø, N. Norge.
Argentina:
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Spnstebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.
SIGURD GRØNVOLD:
Johan O. Johnsen, Slemmestad.
ERLING ANDRESEN:
Rolf Andresen, Bakkei, Bekkelags, høgda.
Afrika:
P. EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Walde, Ibsensgt. 10, Bergen.
INGRID LØKKEN:
Inga Vinnes, Geelmuydensgt. 2, Horten.
MARGIT HARALDSEN:
Lods Henrik Johansen, Løvenskioldvei, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nøstdal, Solheimsviket 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Bru Anna Næsdal Sydnasmug 1, Fruena.
MAXIMILIAN HANSEN:
Casparsa Solvik, villa Fjordgøt, Osnes pr. Heggedal.
Kongo.
CHRISTIANSEN:
Caroline Christiansen, Misjonshuset Sørkedalen pr. Holmekollen.
India:
DAGMAR ENGTROM, ANNA JENSEN, HILDA WERGEDAL:
Ingvald Finnerud, Danvik, Drammen.
FRANCK DESMOND:
Gustav Larsen, Fossveien 12, Oslo.
HANS SVENDBERG:
Form. J. Karlson, Haldens vev, Tistedalen pr. Halden.
GUNHILD ABØ:
Hans Berge, Kvitesid.

STORT og SMÅTT

OPSETT IKKE

«Imorgen» er djevelens valgsprog. Det vrimer i historien med vrak av halvfullendte planer og utførte beslutninger som et dovenskaps og udyktighetens beste tilfuktssted. Mangel på punktlighet b'ir lett til en sykdom, og opsettelse i dens forløp. Der fins kun et middel derimot, og det er en rask beslutning. Forresten er sykdommen skjebnesvanger for all fremgang og for a' t held. Den som tøver er fortapt. Det er i et hvert lykkelig liv kritiske øieblikke, hvor alt vilde være tapt, om tanken tøvet eller motet sviktet.

UTGRAVNINGER

Ifølge melding fra Kairo har ekspedisjonen fra universitetet i Chicago, som foretar utgravninger ved det gamle Megiddo, funnet et viktig dokument. Det dreier sig om et brudstykke av en sten som bærer tittlen av Farao Schischak av Egypten. Denne hersker av det 22. dynasti som også er bekjent under navnet Sesonchis I plyndret ifølge 1. kongeb. Jerusalem i det femte år av kong Rehabeam, Salomons sønns regjering. Stenen var en del av en innskriftstavle, som Farao vel har latt oppstille til minne om hans erobring av Palestina i året 230 f.

DET GAMLE PALESTINA FORSVINER

Kr. Skjønt de forskjellige erobrede byer var nevnt, deriblandt Jerusalem og Megiddo, har man ved utgravningene i Megiddo ikke funnet noe spor av plyndringer.

DET GAMLE PALESTINA FORSVINER

Man kan nu kjøre med automobil på en dag fra den nordlige grense over Jerusalem til Berseba i det ytterste syden. Mellom Palestina og Egypten er telefonforbindelse, mellom Kairo og Bagdad flyvepost. En automobilforbindelse gjør det mulig å komme til Bagdad fra Jerusalem på 24 timer, mens en karavane før krigen brukte 28 dage. 1892 blev den første jernbane bygget fra Jaffa til Jerusalem med 87 kilometer, 1906 var der allerede 584 kilometer i bruk, men der nu er 1460. Hertil kommer yderligere 2000 automobiler, som letter trafikken i alle retninger.

TO SVENSKE MISJONÆRER

K. G. Rodin og Axel Jonsson har i disse dager fullført arbeidet med å oversette det Nye Testamente til tigresproget. De tigratolende stammer 200.000 å 300.000 mennesker — bor i Eritrea i østre Afrika.

Utgitt ved en redaktionskomité
Sarpsborg, Glommens trykkeri.